

1893-06-04

AFSENDER

Otto Mourier

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Vallø

Arkivplacering:

Mappe 30 nr. 13a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Valldö d. 4te Juni 93.

Kjære Hr Skougaard,

I dag er det Lørdag. Jeg har ikke
Tid, saa jeg har det velsignet for
deligt. Jeg har udprekket og ophevet
Ebbes Billede, som kom igennem (lige
som Læns Brev af 1ste); jeg har gaaet
ny gennemløst Læns to sidste
Brev, som jeg gjerne vilde, men
ikke tør rose; og nu sidder jeg
rustet til en Besvarelse, som
jæ dog skal bestræbe mig for
at gjøre kort og sluttet.

Tak for begge Brevene skal De
have; de have gennemgaaet
mig, om man nu læse et saa
dant Vottryk, og der hørte virke
hig Overvindelse til at lægge
N:1 (af 18de April) hen uden at
kny. Men den Selvbeherskelse
havde jeg; det bedes noteret.
Hvis disse Bemærkninger skulde

kunne opfattes; som om der, i
noget Afhæng af mit Hjerte mere
end Ræson af Almasse, Plettet
over" overfor Dem, saa er det
færdig nok. Men jeg prøver paa
at gøre ind paa Deres Opfattelse,
Deres Følelsesgrund. Derfor
kommer jeg nysgerrig, at vi skulde
sige mere. Men det er jeg ikke
flere over. Kun mere De tror
mig, naar jeg siger, at jeg gerne
havde sagt Dem i Kjøbenhavn og
om den formelig lange efter
en Udflygt til Lillebøje.

De saa Tak for De Skrivelse,
De giver mig for min Velsind
se for den fine Udsættelse. Jeg
kender Dem bedre og seer Dem.
Men selv om det ikke var sket,
var Deres Lynd saa fuldstændig
afsluttet - - -

Ja, Freden — hvor var det
vi slap? Der kom nemlig Doktor
Lundhøj og viste os sin
„Medaille for Carl Daa", som han
lige havde faaet tilsendt. Jeg fandt
deres Grønt og Dem ved Lynd
af den Tid i Eggen. Deres
Kongens Billede var mere oplyst
et som Rødt, ellers var det
saarom faldt ned.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 80 Nr. 135

Men det var de Lynd, hvor
De, det var med Viden, jeg ikke har
de været paa den fine Udsættelse,
da min Kom talte med Dem?
Eller at det var af Fortryktheden
for Charlott. Udsættelse, at jeg havde
dem to Gange? At det var.
og naar og hvorefter jeg kommer
stige Sten, afhængende af mig.
Det er med min Lynd. Saaledes
var en Begrebssætning i, at jeg
dog — til min Glæde — kan
gaa den fine Udsættelse videre

el. næstsidste Dag den var aah.
Fulgte j' min Lyst, tog j' ind i
flue Dage og studerede den fine
Udsigt, saa j' - selv om j' ikke
gjorde det - dog var istand til
at leve i Smelteske af den
- saaregt fængsel den mig,
og saaregt Følelser har j' til
den. Den var j' forjætt, da j' kom
derud, i den Gæst, at j' maatte
sette mig hen og blivde lidt
gaa i Sted. Deres Vag var j' glad
for. Ebbes Lillende tog sig godt
ud i det fulde Lys. Men j' var
ikke saa Deres Lillende nogode
nok, til at kunne gaa ind gaa
den, og der var maatte heller
ikke Sted. Deres kunne vi
engang tale, og da mere de for
klare mig, hvorfor de som er Lige
maade anvender saa stor en Del
af Deres Liv paa et smalt Land.

skaber; naar de ligge grae Landet
og gjør Skidder, er det næsten altid
Landskabsbeskrivelser. Og saa, hvorfor
saamange af disse Billeder stue
med, hvad j' i Mængde af et hvide
Vedtrok vilde have et ufordøit
Præg. Det er jo ikke, for de ikke
kan ^{gaa} gjennemfrie dem. J' tror
ikke, j' er overet el. bormet
overfor Skulpturen; j' tror, j'
kan gaa med til de dristigste
Datter; j' elsker i Grunden de
dristige Nature med den flotte,
kraftige Renselföring (Vilslang,
Rubens, Jordans, Rembrandt).
Men overfor mange af disse Bil-
der savner j' noget i Retning
af Gjennemfrieled.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 30 Nr. 13B

Men det var Skjendelse, j'
koue se. For det Fiste var der Lidelse
i dem som i ethvert Martyrium.
Og saa bevirker det, at j' blev
nost — og j' kan sandelig godt lide

at blive roet, for det bliver j
spildt - af det fortaarlige g
de. At De regner mig til det
bedste af Kunstneres Publikum,
har ligesom varmt mig. Ja, der
vil j ogsaa staa; det er en Flod,
glaede. Tak for den.

Saa skulde j fortælle dem lidt
høje.

Tamme dag j var paa den Frii, og
j med Inge hos Doktor Schmiedel,
som opretholdt hende med det Sam-
me 5. skolebørn de Granulationer
af, som havde sluttet sig i Næse-
og Polypten. Dermed en meget bety-
nende fuld brude for det elskede barn,
der jo har udviklet sig saa stærkt,
saa hun snart er som et voksen
Menneske.

Ellers er vi, hvad man kalder
for raske. V

Den mindste raske er maaske
j. Men min Præst er roligere
og mere til Tidsaag. Forresten

er altid min slæmme Tid. Men
i en efter Branden med de for-
sede Forhold i Havnen, hvor for-
alt skal selges, med Decennarius
Lod og Begrebene har det vort
meget galt. Jy er et. Kan være
sandsynligt saa nedsluttet, at
det er, som al Livshjælp, at
Livsmot var nedsluttet og Læs-
ten en Trædemølle, for hvilken
j sukker efter Wffrieden, idet
j dog gerne for selve Wffrieden
græder. Dermed følger saa
Gnævnen, Pindeligt, Kitteren,
Miss tiller, Mangel paa Kærlig-
hed. (Helstignis har j det
idag saa forunderligt godt) J
tror, det kommer af Mangel
paa Kraften, hvorfor j næsten altid
føler mig overanstrengt.

Efterst Rask er hende hos
Bakken for Tiden. Saa gerne jo ellers

gaa Akademiet. Han er meget
flittig herude, saa flittig, saa gjæster
intet har set til ham. Jeg kiggede
flygtigt i hans Studierog forlede
og frelsede ham, og blev slæbt
af om tungen, han har gjort. Det
var en Rætt^{stykke} Studier efter Rier; men
som der er Forstaaelse og Gjæmme
førelse i hans Forarbejdning!
og som det var "kjørligt" set og
gjort!

Saa kan det være nok. Hvor
skal vi saa sees? De kommer vel
ikke herud og besøge Thakitzers og
Niels Petersens, som de tidligere
ikke naade? Vallkilow? Vi
til Kjøbenhavn? — Naa, i ethvert
Fald: nye de nu Kattigat
og Kuller, Strand, Grosser og
Taarn og alle Lømrørskvordig
Ved Lørlig: hvortil, om Alter^{skal}
taale? Hvorfor gjør de Ham' saa ung?
Hils deres Kone og Børn og
min Kone og mig. Ligeledes Kone og
Niels Petersen, de to friske, sande, yndige, alle